

Als je het boek 'Toxic Charity' van Robert Lupton moet geloven, creëert de Amerikaanse liefdadigheid evenveel afhankelijkheid als de verzorgingsstaten van Europa. Hoewel veel mensen ervan overtuigd zijn dat het geven van giften aan minderbedeelden een prijzenswaardige activiteit is en goed burgerschap bevordert, wijst Lupton vooral op de gevaren. Hij spreekt uit ervaring. Bijna veertig jaar lang was hij opbouwwerker in Amerikaanse binnensteden. Door schade en schande heeft hij geleerd dat mensen soms niet vooruit te branden zijn, zolang zij kunnen rekenen op het medelijden en de liefdadigheid van rijkere medeburgers.

Volgens Lupton helpt liefdadigheid niet als het structureel eenrichtingsverkeer is. **(Dit klopt als een bus: We hebben het ervaren dat het frustrerend kan werken als je merkt dat jij als initiatiefnemer je zelf in alle bochten wringt en de andere partij de minima reageert cq handelt als, dat is makkelijk.)**

Als je via voedselbanken gratis eten en drinken geeft, haal je niet meer mensen uit de goot, maar krijg je alleen langere rijen. Soms lijkt hulp niet gericht op het verbeteren van leefomstandigheden van arme mensen, **(deze mensen zouden in eerste instantie, met hulp, zelf hun voedsel en winter voorraad moeten regelen (lezen op het land, plukken in de boomgaard, melk bij de boer)** maar op de wens van de hulpgever om anderen te helpen.

In Amerika is het belang van het particulier initiatief in het bestrijden van sociale noden veel groter dan in Nederland. We weten dat verzorgingsstaten de zelfredzaamheid en de arbeidsparticipatie van mensen doen afnemen. Maar dat liefdadigheid ook zulke effecten veroorzaakt, was minder helder.

Lupton is voorstander van het oprichten van coöperaties, **(Onze indruk is dat je dan eerst met een geluidswagen door de Hoeksche Waard moet. Wij hebben 3 stichtingen benaderd, maar geen van 3 vind het blijkbaar een goed idee)** waar de hulpvragers eerst lid van moeten worden (en dus een klein geldbedrag betalen) en vervolgens actief zijn in het verzamelen, sorteren en onderling verdelen van voedsel. **(Etc.)** Hulpvragers die alleen maar ontvangen, verliezen hun waardigheid, zelfvertrouwen en motivatie. **(Naar wat wij horen, klopt dit 100%)** Maar als ze mede-eigenaars worden, die investeren in hun eigen onderneming, komt er levensenergie los en kunnen ze anderen recht in de ogen kijken. Want uiteindelijk moeten ze de intrinsieke motivatie vinden om hun leven een andere draai te geven.

Hulp van buitenstaanders is daarbij soms hard nodig. Maar die moet wel zoveel mogelijk tweerichtingsverkeer zijn.

Wat heb je nodig?

Wat kan ik doen voor jou?

Wat kun je doen voor mij?

Dat gaat minder goed als vrijwilligers alleen kortdurende en afgebakende projecten uitvoeren op het tijdstip dat hun uitkomt. Dan kan zich geen langdurige relatie ontwikkelen waarbij de hulpgever luistert en meebeweegt. Het is gemakkelijker aan hulpbehoevenden te geven en hun zaakjes te regelen, dan naar hen te luisteren en hen te stimuleren tot veranderingen. Zo'n een-op-een relatie kan veel tijd kosten.

Voordat lokale organisaties opspringen om burgers te redden die door bezuinigingen tussen wal en schip zijn gevallen, moet goed worden nagedacht over de wijze waarop hulp effectief kan zijn.

<http://www.trouw.nl/tr/nl/4324/Nieuws/article/detail/3042937/2011/11/20/Voedselbank-maakt-afhankelijk-en-helpt-niemand-uit-de-goot.dhtml>

Na 12 maanden FIETSBANK te Piershil zijn hun ervaringen een bevestiging van het standpunt van Robert Lupton.

Hierdoor ontstond de vraag of we een model kunnen ontwikkelen die overeenkomt met voornoemde coöperaties en toepasbaar is op alle initiatieven m.b.t. onze doelgroep. Maar ook dat kan niet zonder hulp en het gecreëerde ruimte door de regering en gemeentes.